

паї враховують інші критерії, а саме: участь у господарській діяльності кооперативу та розсуд загальних зборів, у яких кожен член кооперативу має один голос.

Таким чином, характер (зміст) прав, які належать членам кооперативу (виробничого, обслуговуючого, споживчого), істотно відрізняється від прав, які мають учасники господарського товариства. Здійснення та захист прав членів кооперативу засновані на засаді “членства”, тобто особистої, у тому числі трудової, участі в господарській діяльності кооперативу. Натомість, учасники господарського товариства здійснюють належні їм права на засаді “співвідношення (пропорційності або співмірності) із розміром частки у статутному капіталі”, і не зобов’язані брати особисту участь в його господарській діяльності.

Корпоративні права належать лише учасникам господарських товариств, які підлягають здійсненню та захисту з урахуванням засади “співвідношення (пропорційності та співмірності) із розміром частки у статутному капіталі” товариства. Права членів кооперативів, здійснення і захист яких не залежить від розміру частки (паю) у статутному (пайовому) капіталі, не є корпоративними.

Список використаної літератури:

1. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 24 квітня 2019 року у справі № 509/577/18 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/81691869>
2. Постанова Верховного Суду від 12 лютого 2020 року в справі № 916/1253/19 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/87656447>

Ключові слова: корпоративні права, права членів кооперативу.

Ключевые слова: корпоративные права, права членов кооператива.

Key words: corporate rights, rights of members of the cooperative.

ГАЛУПОВА ЛАРИСА ІГОРІВНА

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри права інтелектуальної власності
та корпоративного права*

СПОСОБИ ВРЕГУЛЮВАННЯ ОНЛАЙН-КОНФЛІКТІВ ЩОДО ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Сьогодні питання Інтернет – відносин стає актуальним як ніколи. Життя майже кожної людини перенеслось з реального світу у віртуальний. Так, користуючись всіма благами, що надає нам Всесвітня мережа Інтернет ми вступаємо у Інтернет – відносини. Зараз саме час переконатись в необхідності врегулювання даних відносин.

Існуюча в Україні державна система правової охорони інтелектуальної власності в цілому відповідає міжнародним нормам і стандартам. Однак механізми реалізації захисту прав все ж таки потребують удосконалення, особливо в сфері Інтернет – відносин. Удосконалення системи регулювання прав інтелектуальної власності в Україні має ґрунтуватись як на його універсальних напрямках, так і спеціальних, що обумовлені транскордонним характером Інтернету, цифровою формою фіксації об'єктів права інтелектуальної власності, необмеженому колу користувачів і швидкоплинність відносин в мережі Інтернет [1].

Відносини інтелектуальної власності також безперешкодно можна перемістити в цифрове середовище. Більш того, саме завдяки йому, право інтелектуальної власності знаходиться на новому етапі свого розвитку. Інтернет – простір допомагає авторам (творцям) заявити про себе як про автора (творця), про свій результат інтелектуальної творчої діяльності та надає можливість реалізувати свої права щодо відповідного об'єкту. Крім цього, Інтернет дає більше можливостей і для недобросовісний користувачів щодо порушень відносно об'єктів права інтелектуальної власності. Як наслідок, кількість онлайн – конфліктів щодо прав інтелектуальної власності надзвичайно зростає.

Головною ознакою об'єктів права інтелектуальної власності є те, що вони мають бути результатом інтелектуальної творчої діяльності. На сьогоднішній день, дані об'єкти користуються неймовірним попитом. Саме через це часто трапляються особи, які намагаються неправомірно заволодіти об'єктами права інтелектуальної власності як для матеріальної наживи, так і для задоволення нематеріальних потреб. В таких випадках виникає конфлікт в сфері права інтелектуальної власності. Даний конфлікт вимагає швидкого реагування та оперативного вирішення.

Перенесення зростаючої кількості літературних творів, фільмів, комп'ютерних програм у цифрове середовище породжує реальну загрозу зміни та фальсифікації цих творів, створення дешевих і високоякісних копій, їх широкого розповсюдження з порушенням авторських прав. Користувачі комп'ютерів зі спеціальними пристроями отримують можливості запису та перезапису фонограм на комп'ютерні диски з подальшим їх відтворенням на будь-якому побутовому пристрої. Є реальна загроза підробки знаків для товарів і послуг, поширення комп'ютерного піратства тощо [2].

Конфлікти щодо прав інтелектуальної власності, які виникають в мережі Інтернет потребують швидкого реагування. Адже Інтернет має транскордонний характер, що допомагає за лічені секунди скопіювати, відтворити та розповсюдити об'єкт права інтелектуальної власності.

Загальновідомою є позиція, що найбільш ефективний спосіб захисту прав є звернення з позовом до суду за захистом своїх прав та задля покарання правопорушника. Судова форма захисту, яка залишається основною в Україні, має певні переваги порівняно з іншими формами, серед яких звертають на себе увагу: незалежність органу, який вирішує спір, від іншої влади; чітко розроблена процедура встановлення й перевірки фактичних обставин і ухвалення рішення; нормативно

основа всієї діяльності суду; обов'язковість ухвалень судом рішень для виконання як сторонами конфлікту, так і іншими юридичними та фізичними особами.

В сучасних реаліях, відносно порушень в Інтернеті, вбачається складним, по-перше, встановлення особи-порушника, а по-друге, довести винене порушення.

На сьогоднішній день, досить актуальним є питання звернення до способів альтернативного врегулювання конфліктів. У всьому світі вже досить поширеною є практика застосування альтернативних форм врегулювання правових конфліктів (Alternative Dispute Resolution, або ADR). Вони виступають як альтернатива по відношенню до офіційного правосуддя, до судової системи держави. Взагалі виділяють три форми захиту цивільних прав: судовий захист, адміністративний та самозахист. АВС є формою самозахисту. Зростання популярності цих процедур в різних сферах цивільно-правових відносин привели до існування різноманітних форм цих альтернативних процедур. Найбільш поширеними є медіація, третейський суд, переговори, мирова угода та врегулювання спору за участю судді. Метою всіх вищезазначених способів врегулювання конфліктів та спорів є швидке вичерпання конфлікту та збереження ділових відносин між сторонами. Основним для цих способів є добровільна основа, на якій сторони залучаються до процесу врегулювання конфлікту (спору). Правовласник може звернутись до власника контенту де було виявлено правопорушення щодо інтелектуальної власності із вимогою припинення такого правопорушення або з вимогою відшкодування збитків, які були завдані правопорушенням. Багато порушень в мережі Інтернет відбувається без умислу а через необізнаність користувачів або через швидкий ритм роботи самого Інтернету. Саме тому, вважаємо, що в разі виникнення конфлікту, сторони можуть без звернення до державного судочинства, самостійно або за допомогою третьої нейтральної сторони врегулювати Інтернет-конфлікт.

Як зазначає Бондаренко-Зелінської Н.Л., альтернативне вирішення правових спорів – це сукупність прийомів і методів позасудового врегулювання спорів, у результаті застосування яких сторони, що сперечаються, укладають взаємоприйнятну угоду. Основне значення АВС полягає в тому, що за його допомогою відбувається фільтрування тих правових спорів, які дійсно потребують повного судового розгляду від тих, що можуть бути вирішені без участі суду [3].

На відміну від юрисдикційних форм захисту прав, альтернативні способи мають низку переваг, це і швидкий розгляд справи, і гнучкість процесу і порівняно невеликі затрати, а саме головне, що сторони самі керують процесом та рішенням, яке буде прийнято в результаті розгляду конфлікту.

Отже, конфлікти в мережі Інтернет є досить поширеним явищем, яке через характерні риси Інтернет-середовища необхідно вчасно врегульовувати. Спосіб такого врегулювання може обирати сторона конфлікту. Це може бути або судова або альтернативна форма врегулювання конфлікту.

Список використаної літератури:

1. Проблемні питання визначення правової природи і структури правовідносин інтелектуальної власності, що виникають у мережі Інтернет / О. І. Харитонова, Г. О. Ульянова, А. В. Кирилюк, Ю. Ю. Симонян, Н. П. Бааджи, Д. Д. Позова, Г. І. Григор'янц, Л. І. Бурова, І. В. Мартинок // Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія». – 2015. – Том 17- С. 159-200
2. Беззуб І. Боротьба з інтернет-піратством в Україні: оцінки експертів. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuviap.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=874:internet-piratstvo&catid=8&Itemid=350
3. Бондаренко-Зелінська Н. Л. Впровадження способів альтернативного вирішення правових спорів. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: – http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Ppip/2010_9/Bondaren.pdf

Ключові слова: Інтернет – відносини, конфлікт щодо прав інтелектуальної власності, Інтернет – конфлікт, врегулювання конфлікту, альтернативне врегулювання конфлікту.

Ключевые слова: Интернет – отношения, конфликт относительно прав интеллектуальной собственности, Интернет – конфликт, урегулирование конфликта, альтернативное урегулирование конфликта.

Key words: Internet relations, intellectual property rights conflict, Internet conflict, conflict resolution, alternative conflict resolution.